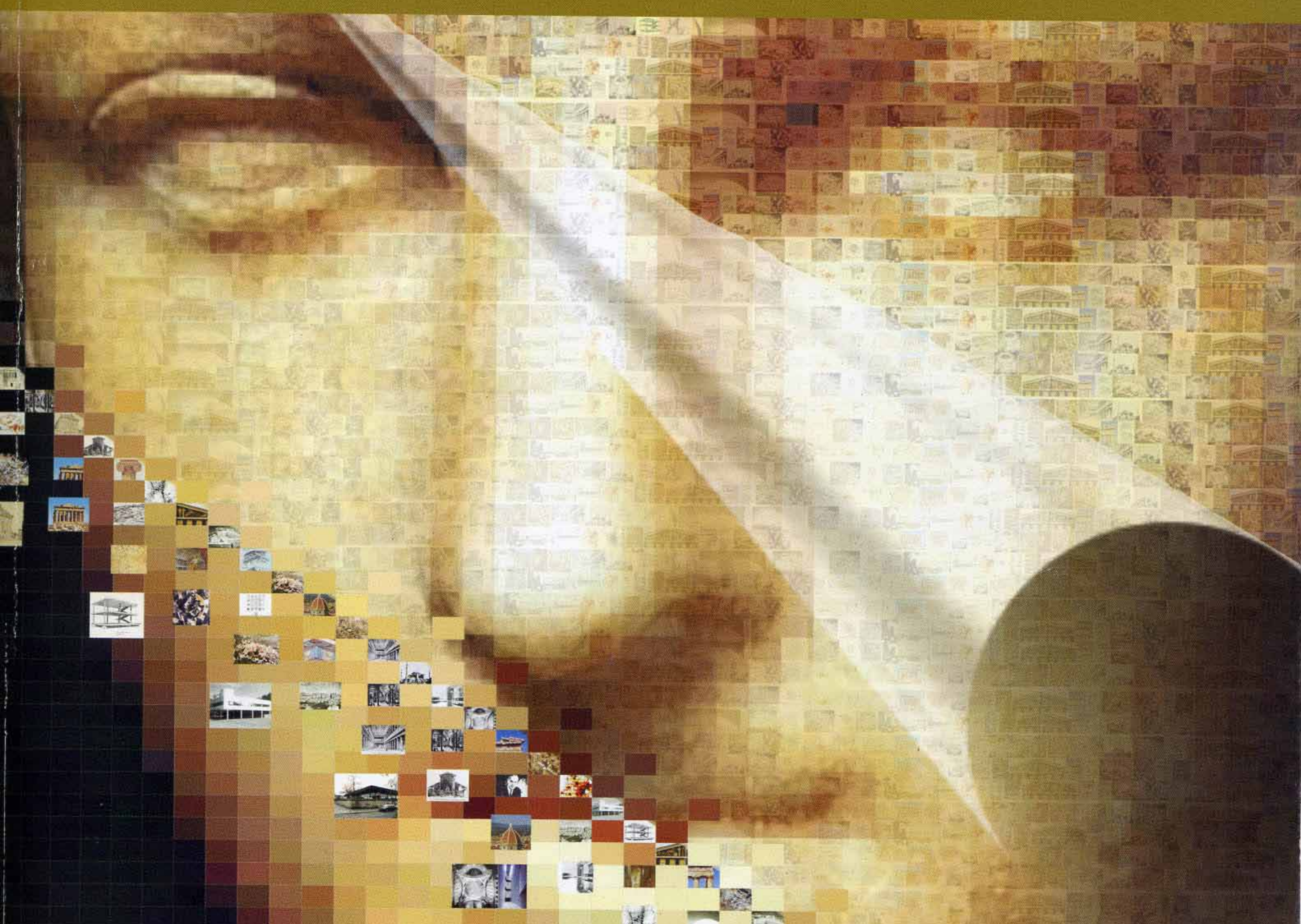

αρχιτέκτονες

Περιοδικό του ΣΑΔΑΣ-ΠΕΑ | τεύχος 57 – περίοδος Β | Μάιος/Ιούνιος 2006

Με τα μάτια των μη-αρχιτεκτόνων

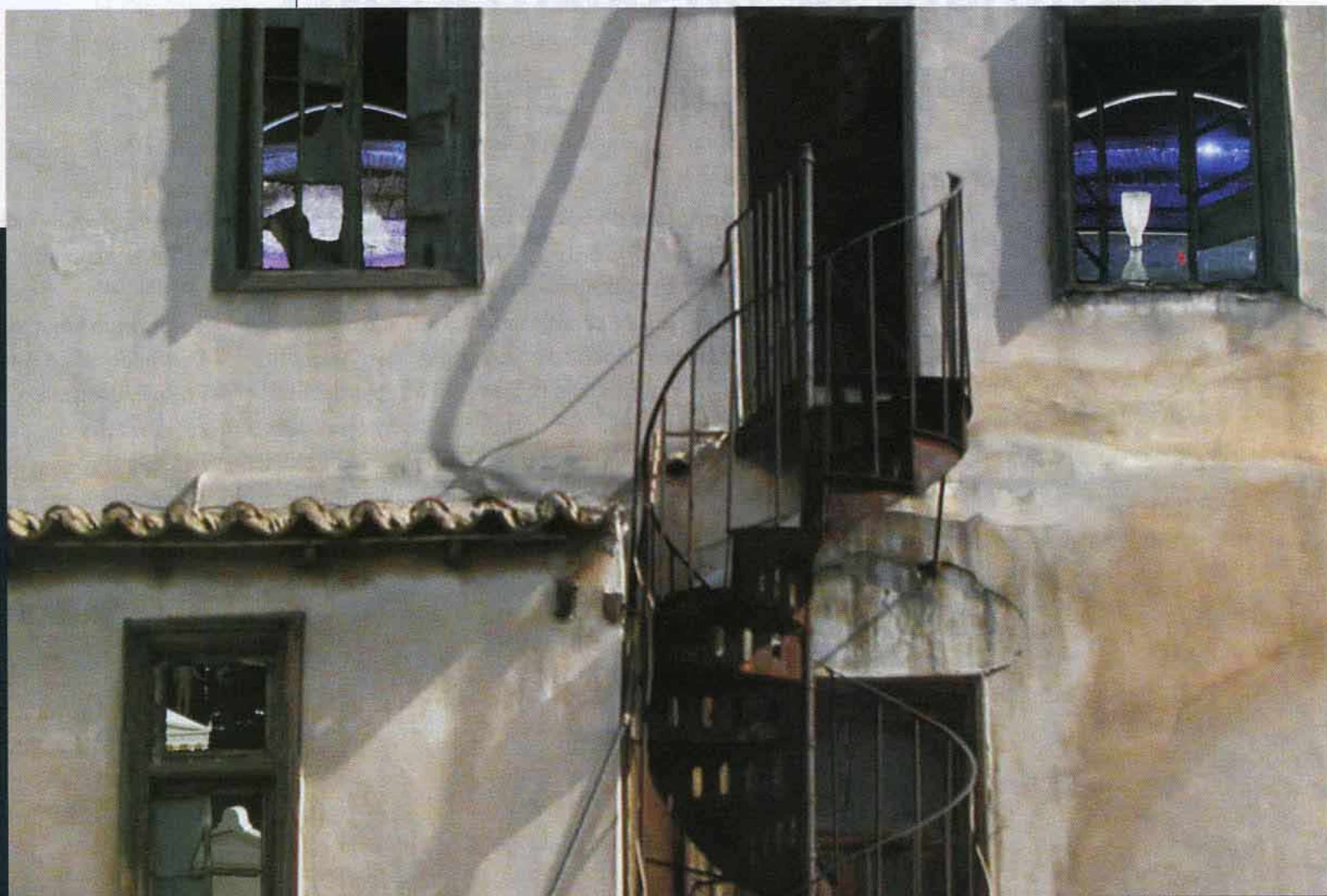
ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
ΚΕΜΠ. ΑΘ.
ΚΩΔ. 5166

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

ΕΝΤΥΠΟ ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡΙΘ. ΑΔ. 928/95 ΚΕΜΠ.ΑΘ.
ΒΡΥΣΑΚΙΟΥ 15 & ΚΛΑΔΟΥ - 105 55 ΑΘΗΝΑ

αφιέρωμα

Με τα μάτια
των μη-αρχιτεκτόνων

Επιμέλεια: Μιχάλης Λεφαντζής, Άνα Μελανίτου,
Βασιλική Παναγιωτοπούλου

Blog από αρχιτέκτονες για μη-αρχιτέκτονες

Σε αυτό το τμήμα της έρευνας συλλέχθηκαν τα κείμενα από το Blog της Εύης Αναστασοπούλου που έχει ξεκινήσει εδώ και δύο χρόνια μια παρουσίαση της προβληματικής της για την αρχιτεκτονική, που συνοδεύτηκε από συζήτηση με τους μη-αρχιτέκτονες. Εδώ, παρουσιάζονται μόνο τα σχόλια που αφορούν τα κείμενά της, αφού αυτό που ενδιέφερε την έρευνα, ήταν μόνο οι απόψεις των μη-αρχιτεκτόνων.

Σημείωμα της Εύης Αναστασοπούλου

Τα κείμενα που ακολουθούν παρακάτω, δημοσιεύτηκαν για πρώτη φορά στο blog που έχω στη διεύθυνση: <http://datascape.blogspot.com>.

Τι είναι blog; Ας επιχειρήσω μια σύγκριση με κάτι γνωστότερο: το email. Αν το email είναι σαν να ψιθυρίζεις κάτι στο αυτί του διπλανού σου, το blog μοιάζει με το να κρεμάς ένα πανό στο μπαλκόνι σου με αυτό που θέλεις να πεις. Μόνο που μένεις στο ισόγειο και ο περαστικός μπορεί να

μέση: Potsdamer Platz, Βερολίνο

δίπλα πάνω: Η πυραμίδα του αρχ. I.M. Pei στο Λούβρο

δίπλα μέση αριστερά: Centre Pompidou (αρχ. R. Rogers, R. Ρiανο) και κάτω το κτίριο γραφείων της Μηχανικής (αρχ. Μ. Κοκκίνου, Α. Κούρκουλας)

δίπλα μέση δεξιά: Το Pavillion του αρχ. Mies van der Rohe

δίπλα κάτω: Μουσείο Guggenheim, Μπιλμπάο (αρχ. F. Gehry)

σημειώσει και τη δική του γνώμη από κάτω για να του απαντήσεις και έτσι να γίνει διάλογος. Στην ουσία πρόκειται για μια ιστοσελίδα, που μπορεί να έχει τη μορφή ημερολογίου, περιοδικού ή οποιασδήποτε μορφής κειμένου και εικόνας. Η διαφορά από ένα απλό προσωπικό website είναι η δραστηριότητά του, αφού δίνει τη δυνατότητα σχολιασμού κάτω από κάθε κείμενο καθώς και η ανανέωσή του ανά τακτά χρονικά διαστήματα.

Το συγκεκριμένο blog αναφέρεται σε ότι με παρακινεί να γράφω. Η αρχιτεκτονική είναι ένα κομμάτι από τη ζωή μου και ως τέτοιο, πολλά κείμενα αναφέρονται σε αυτή.

Έχοντας συνείδηση ότι δεν απευθύνομαι μόνο σε αρχιτέκτονες επέλεξα να θίξω θέματα με γλώσσα όσο το δυνατόν πιο άμεση και καθημερινή, δίνοντας παράλληλα πληροφορίες ή ερεθίσματα για όσους ενδιαφέρονται να μάθουν κάτι παραπάνω. Δυο χρόνια μετά, τα συμπεράσματα είναι πλούσια και ο απολογισμός σίγουρα θετικός. Θα μπορούσα να γράψω πολύ ακόμη. Ας τελειώσω λέγοντας ότι η μεγαλύτερη ικανοποίησή μου είναι το «αγώγιμο» του ρόλου αυτού.

Σημείωση: Στα κείμενα που ακολουθούν, πολλές από τις λέξεις που αναφέρονται, συνοδεύονται από κάποιο link ώστε να μπορεί κάποιος πατώντας το, να δει το κτίριο για το οποίο γίνεται κουβέντα. Λόγω διαφοράς μέσου, ελπίζω η διαφορετική φύση του κειμένου στο internet να μην αποτελέσει εμπόδιο για την ανάγνωση.

ΠΕΡΙ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ

Από τα προσφυγικά... στην Potsdamer Platz

Σχόλια:

At 7/13/2005, 5 G

Ωραία συλλογή.

Θα μου επιτρέψεις ένα σχόλιο για τα προσφυγικά;

Μου την σπάει απίστευτα που στην Αθήνα συγκόουμε το παλιό με το ωραίο. Σε 30 χρόνια θα μας λέτε ότι οι πολυκατοικίες του κέντρου είναι ωραίες (εξαιρετικό δείγμα μεταπολεμικού μπρουταλισμού!). Εσείς στο Βερολίνο θα αφήνατε το Potsdamer Platz ερείπιο για να διαφυλαχτεί η ιστορική μνήμη. Συγγνώμη αλλά αυτά είναι ιδεοληψίες...

Τα προσφυγικά είναι μικρά, άσχημα, μίζερα κτιριάκια-κουτιά σε ένα από τα κεντρικότερα σημεία της πόλης. Θα μπορούσαμε να έχουμε εκεί πολλά σύγχρονα λειτουργικά γραφεία. Τόσα δικηγορικά γραφεία, ιατρεία κτλ στεγάζονται σε πλήρως ακατάλληλες πολυκατοικίες. Γιατί να μην τους προσφέρουμε όμορφα νέα κτίρια;

Θέλετε να διαφυλάξετε την μνήμη της μικρής μίζερης πόλης; Βγάλτε 3 φωτογραφίες και κρατήστε τες (άντε στην χειρότερη κρατήστε και ένα κτιριάκι ανέπαφο, για δείγμα), αλλά μην μας καταδικάζετε στην σαπίλα. Τα προσφυγικά είναι ντροπή για την εικόνα της πόλης και απίστευτη σπατάλη χώρου...

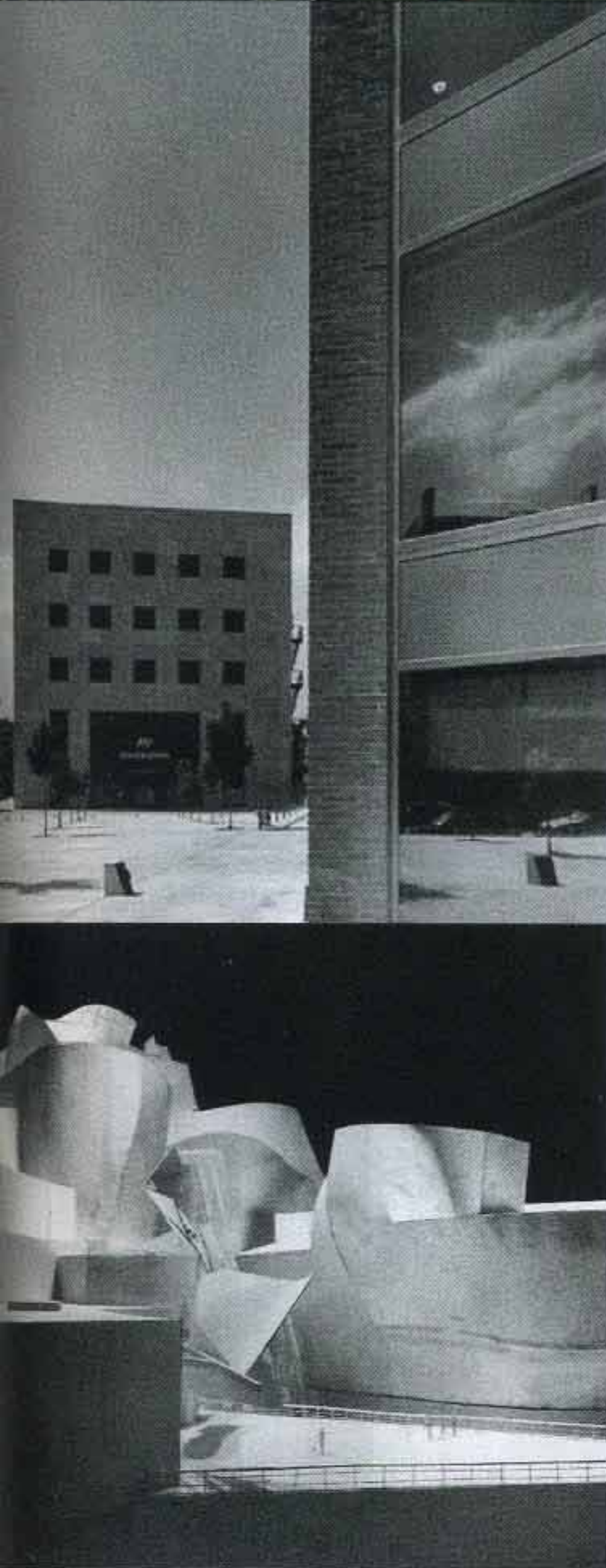
Υ.Γ. καλή η ιδέα για γκαράζ του Παναθηναϊκού ακόμα πιο ατυχής! Δεν έχουν ακούσει ποτέ την ιδέα του υπογείου γκαράζ; Η Μητρόπολη δεν θα ήταν κακή ιδέα, αν είχαμε

σοβαρούς αρχιτέκτονες και ήμασταν στο 1900. Ας πούμε μια Σαγράδα Φαμίλια δεν θα με χάλαγε. Αλλά δυστυχώς για τον Χριστόδουλο έχουμε 2005. Θα προτιμούσα χίλιες φορές ένα υπερμοντέρνο υπουργείο ή ένα σωστό Δημαρχείο... (ακολουθεί σειρά από links περί ουρανοξυστών και Αθήνας)

At 7/13/2005, eve said...

s g συμφωνώ και επαυξάνω για τους ουρανοξύστες. Τους λατρεύω και εγώ. Το απόλυτο μητροπολιτικό σύμβολο(και όχι μόνο :). Αν δεν γνωρίζεις το Delirious New York του Rem Koolhaas, σου το συνιστώ ανεπιφύλακτα. Καμιά

σχέση με το κλασσικό βιβλίο από αρχιτέκτονα για αρχιτέκτονες. Απευθύνεται σε όλους,

Από την άλλη αυτό δε σημαίνει ότι δεν θα έπρεπε να υπάρχει τίποτε άλλο. Η Αθήνα είναι μια πόλη που ως αστικό περιβάλλον έχει άσχημη σχέση με την ιστορία της. Μια ασυνέχεια μνήμης. Και τα προσφυγικά είναι ένα τέτοιο παράδειγμα. Όχι μόνο έχουν αξία ως προς της ιστορία της ελληνικής αρχιτεκτονικής(η πρώτη απόπειρα mass housing στην Ελλάδα, μοντέρνο κίνημα και τα συναφή) μα και για την ιστορική τους αξία ως προς την πόλη. Δεν είπα να μείνουν ΠΑΝΤΟΥ. Είπα να μείνουν κάποια, τα πιο αντιπροσωπευτικά. Έχεις αλήθεια μπει από μέσα σε ένα τέτοιο κτίριο; Μήπως η εικόνα που έχεις είναι αποτέλεσμα της εγκατάλειψής τους και όχι της πραγματικής χωρικής τους ποιότητας; Συχνά το παλιό θεωρείται αξιόλογο μόνο και μόνο για την ηλικία του. Συμφωνώ απολύτως ότι αυτό δεν είναι πολύ ευφυές. Άλλο ένα κόλλημα των Ελλήνων που μη βλέποντας ιστορική συνέχεια (μνήμη δηλαδή) στο αστικό τους περιβάλλον έχουν φτάσει στο άλλο άκρο, να φυλάνε κάθε παλιατζούρα.

Τέλος να προσθέσω κάτι ακόμη: Μπορείς να μου πεις τι θεωρείς «ωραίο»; Διαβάζω στα τελευταία posts που όλοι αναφέρονται στο «ωραίο» και φοβάμαι ότι όλοι εννοούν κάτι διαφορετικό μεταξύ τους, που όμως δεν το καταθέτουν. Έτσι δεν μπορεί να γίνει επί της ουσίας κουβέντα όμως. Εγώ λέω: να ορίστε, αυτή είμαι, αυτά πιστεύω. Ξεκάθαρα. Και έτσι προκαλώ την άμεση απάντηση. Μπορεί λοιπόν όποιος λέει τη γνώμη του και μιλάει για έννοιες μη

κοινά αναγνώσιμες όπως το «ωραίο», να γίνεται πιο ακριβής; Έτσι θα μπορέσουμε να κάνουμε πιο ουσιαστική κουβέντα.

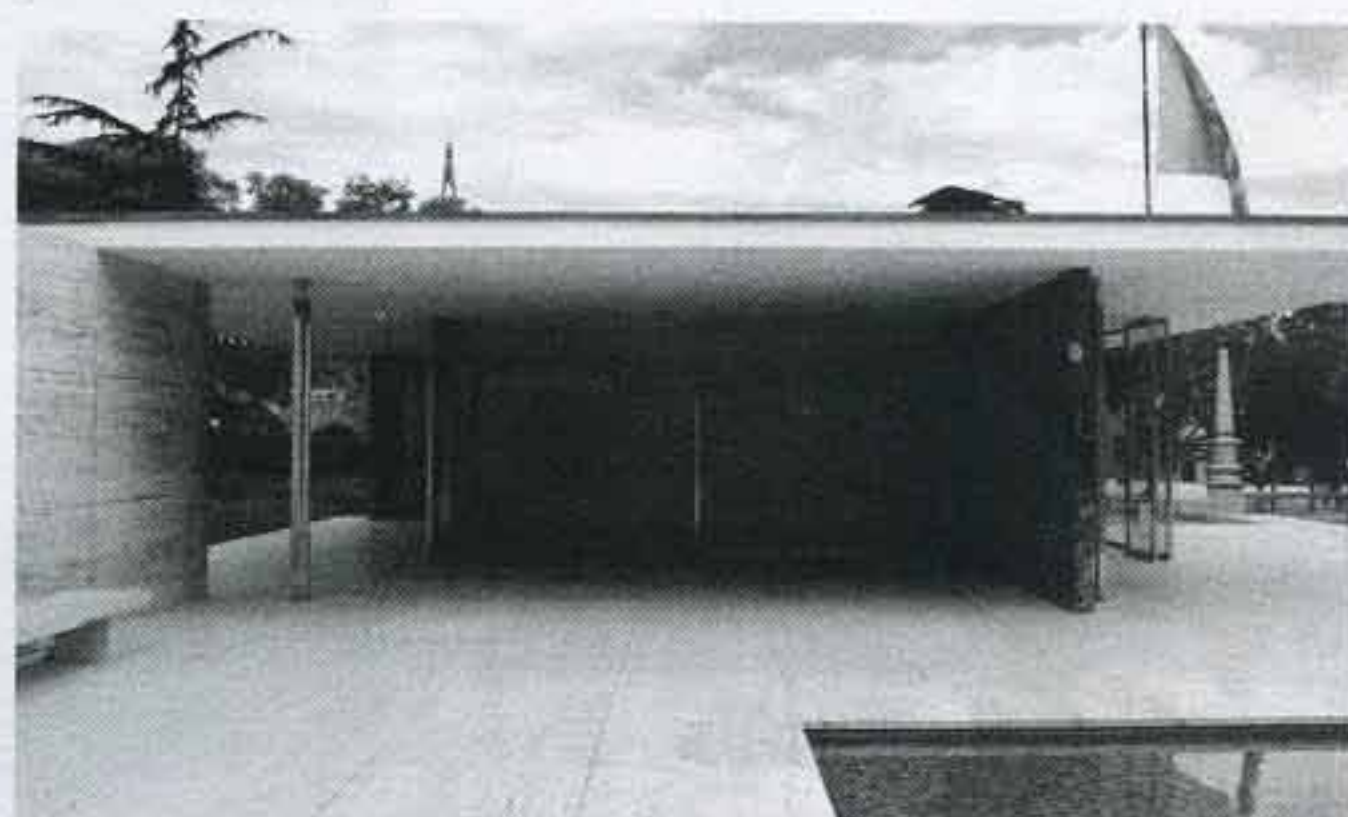
Χαίρομαι που ανάβει η συζήτηση.

At 7/13/2005, S G said...

Όχι δεν έχω μπει μέσα. Ίσως έχουν ενδιαφέρον. Κρατάμε ένα σαν μουσείο, βάζουμε μέσα και μια υπερτρομερή συλλογή με οπτικοακουστικό υλικό για την μικρασιατική καταστροφή και την πορεία των προσφύγων (που, ντροπή μας, δεν υπάρχει. Εμείς δίνουμε λεφτά μόνο για αρχαιολογικά μουσεία).

Τα υπόλοιπα γίνονται ένα πρότυπο συγκρότημα γραφείων ή ένα υπουργείο. Τι εστί ωραίο;

Πολλά κτίρια του Koolhaas. Κάνω δυο του Norman Foster. Το Pavillion του Mies van der Rohe. Η ασίδα στην Defense. Το Centre Pompidou. Η πυραμίδα του Pei στο Λούβρο. Η τριλογία στο Μαρούσι, στην είσοδο από Κηφισίας (το ένα της Τζενεράλι έχει μια χάλκινη στέγη νομίζω,

το άλλο είναι ένας κύβος). Το νέο κτίριο της Εθνικής Τράπεζας (αν και είναι τρελά στριμωγμένο). Η πεζοδρόμηση της Διονυσίου Αρεοπαγίτου (χωρίς τα καταραμένα αυτοκίνητα που παρκάρουν μέσα, ανεπρόκοποι ιερόσυλοι!). Το κτίριο της Craysler στη Νέα Υόρκη. Η Casa Mila (Pedrera) στη Βαρκελώνη. Ο πύργος της Post στη Βόνη, το Medienhafen στο Ντίσελντορφ (κυρίως τα κτίρια του Gehry, τρομερά). Το Guggenheim στο Μπιλμπάο. Το νέο ΟΑΚΑ. Η γέφυρα Καλατράβα στον Γουαδάλκιβιρ. Η νεοκλασική τριλογία (Ακαδημία, Βιβλιοθήκη, Πανεπιστήμιο) στην Αθήνα. Μια εκκλησία στην Μύκονο (Παραπορτιανή). Το μοναστήρι στην Αμοργό.

ΟΧΙ τα περισσότερα νέα κτίρια της Αθήνας σιλ Βωβός, κουτιά με γρανίτη. Όχι κάποια κτίρια του Καλατράβα (μερικά μου θυμίζουν νεοπλουτιστική τούρτα γάμου). Όχι η πεζογέφυρά του στην Μεσογείων (από την μια μεριά είναι χωμένη ανάμεσα σε κακάσχημες πολυκατοικίες). Όχι στο Μέγαρο Μουσικής (τόσα λεφτά, τέτοιο απίστευτο οικόπεδο, για αυτό το βαρετό κουτί). Η υπερμίζερη παραλία της Θεσ/νίκης. Η τσιμεντένια προκουμαία στο Φάληρο. ΟΧΙ άλλες βυζαντινίζουσες εκκλησίες στην Αθήνα. Εννοείται ότι μ' αρέσουν βεβαία και οι Le Corbusier (είδα μάλιστα στο MOMA κάτι πραγματάκια που έφτιαχνε σαν ντιζάινερ και έπαθα πλάκα. Μιλάμε για πολύ ταλέντο) αν και μετά τον πόλεμο έχω την εντύπωση ότι φταίει για το άσχημο σιλ του '50-'60.

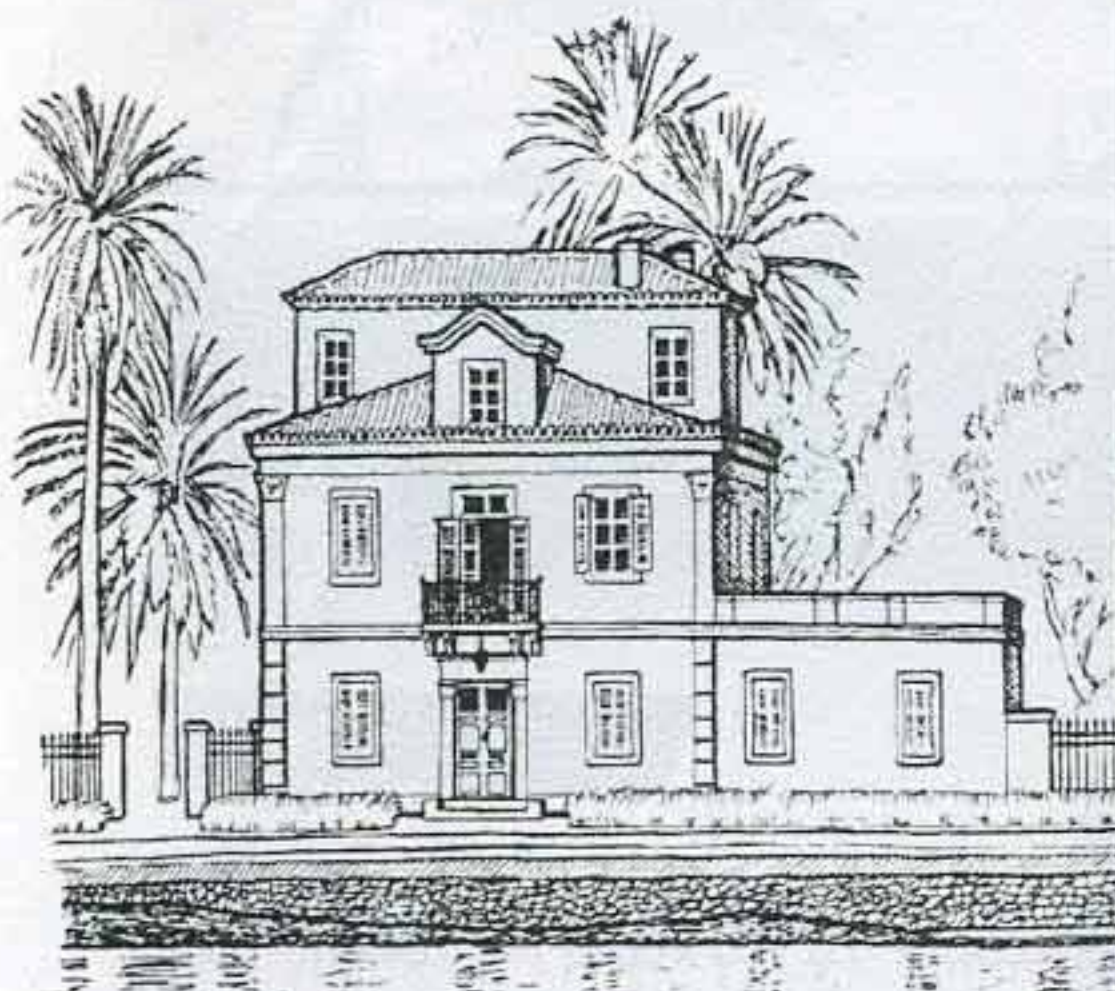
Και μαζί τους και ο Frank Lloyd Wright (το Fallingwater είναι ένα από τα 3-4 σπίτια που θα 'θελα πολύ να έχω).

πάνω: Judisches Museum (αρχ. D. Libeskind)
 μέση αριστερά: Το Δημαρχείο στο Λαύριο
 μέση δεξιά: Altes Museum (αρχ. K.F. Schinkel)
 και κάτω η Όπερα του Σίδνεϋ (αρχ. J. Utzon)
 κάτω: La Defense, Παρίσι

δίπλα: Κατοικία στο Παλαιό Ψυχικό (αρχ. Ζ. Σαμούρκα)

At 7/13/2005, Estarian said...

Όρε υλικό που μου δώσατε...
 Συμφωνώ με τον s g σε πολλά (ειδικά για τα προσφυγικά και το μέγαρο, πέρ'τα χρυσόστομε).
 Με τους ουρανοξύστες έχω και εγώ ένα κόλλημα. Με τους ωραίους ουρανοξύστες όμως. Και μια και είπες για Potsdamer Platz, κλασσικό παράδειγμα. Αν θυμάμαι καλά είναι εκεί πέρα το Sony Center, τα γραφεία της Deutsche Bank, υπέροχα, επιβλητικά κτίρια (και άμα γύρναγες 180 μοίρες, έβλεπες την μαυρίλα του ανατολικού Βερολίνου από την άλλη). Είχα τρελαθεί να βγάζω φωτογραφίες... Μια και πήγα πρόσφατα εκεί πέρα, μου έκαναν πολύ μεγάλη εντύπωση τα νέα κτίρια. Χαιρόσουν να κοιτάς ρε παιδί μου.
 Ρωτάς τι είναι ωραίο για μας... χμμ να σου πω, εγώ θεωρώ πολλά στυλ ως καλαίσθητα και ωραία αρχιτεκτονικά.
 Παραδείγματα:
 α. Τα νεοκλασικά κτίρια. Μεγάλωσα δίπλα σε αυτά, τα έβλεπα κάθε μέρα, τα συνήθισα. Το δημαρχείο στο Λαύ-

ριο, το πρώτο δημοτικό σχολείο και η μισή συνοικία της Αγίας Παρασκευής. Τα νεοκλασικά στην Β. Όλγας στη Θεσσαλονίκη όπως και το πανέμορφο κτίριο στην Αγίας Σοφίας που στεγάζει το «Κουρδιστό Γουρούνι».
 β. Η «χωριάτικη» αρχιτεκτονική των αρχοντικών της Καστοριάς και τα πετρόκτιστα στα Ζαγοροχώρια. Είδαμε πριν κανα-δυο χρόνια στην Κόνιτσα νομίζω ένα καταπληκτικό καινούριο ξενοδοχείο που συνδυάζε μοντέρνο και παραδοσιακό σε υπέροχο αποτέλεσμα.
 γ. Η γοτθική/μεσαιωνική αρχιτεκτονική. Στην Ιταλία έχω αφήσει κομμάτι της καρδιάς μου. Σιένα, Βερόνα, Φλωρεντία...
 δ. Ο ναός του Ηφαίστου. ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΣ.
 ε. Πάμε στα πιο μοντέρνα. Το Judisches Museum στο Βερολίνο (μπορεί να πω βλακεία αλλά του Libeskind δεν είναι!).
 στ. Τα κτίρια της Ευρωπαϊκής ένωσης στις Βρυξέλλες.
 ζ. Σχεδόν ό,τι έχω δει από Μανχάταν (δεν έχω πάει αλλά θέλω).
 η. Η όπερα του Σίδνεϋ.
 θ. Πάλι Βερολίνο, το Altes Museum.
 ι. Η Defense στο Παρίσι.
 και πολλά άλλα... θα γράψω κανένα ποστάκι αφού δω τα φωτογραφικά αρχεία μου, και θυμηθώ και άλλα.
 Να 'στε καλά παιδιά, πολύ ωραίο θέμα, πωρώθηκα τώρα...

At 7/14/2005, eve said...

Ο S G και ο Estarian παρατηρώ πως αναφέρονται κυρίως

σε μνημειακή αρχιτεκτονική. Αυτό σημαίνει κτίρια που χτίστηκαν κάτω από συγκεκριμένες οικονομικές και πολιτικές συνθήκες με στόχο άλλοτε να δείξουν το κύρος π.χ. του σύγχρονου Παρισιού (από -διόλου τυχαίο- ένα δήμαρχο που μετά έγινε πρόεδρος της δημοκρατίας: τον Mitterand). Εν ολίγοις η αρχιτεκτονική έχει άμεση σχέση με την κοινωνία και την εποχή της. Είναι καθρέφτης. Όμως μένει και μέσα στα χρόνια να θυμίζει Τι ήταν αυτή η πόλη και πως άλλαξε. Η εκάστοτε πόλη. Για αυτό και μιλάμε για μνήμη και για ανάγκη όπως ακριβώς δεν διατηρήθηκαν πολλά νεοκλασικά και σήμερα όλοι τρελαίνονται για να βρουν ένα, να διατηρηθούν τα υπόλοιπα κομμάτια της ιστορίας μας μιλώντας για αστικό και μη περιβάλλον. Η αρχιτεκτονική του '20 του '30, του '60 κλπ. δεν είναι ξένη. Είμαστε εμείς. Μπορεί τότε να ήμασταν/μην ήμασταν στα καλύτερά μας αλλά αυτό δεν είναι λόγος για να τα κουκουλώσουμε σαν να μην υπήρξαν. Υπενθυμίζω στα περί προσφυγικών(αν και ήταν το αντίθετο του μνημειακού) τη σημασία της αναπαλαίωσης/επανάχρησης, πείτε το όπως

θέλετε. Νομίζω πέρασε στο ντούκου στην κουβέντα. Επίσης το γεγονός πως ήταν πολεοδομικές ενότητες. Δεν γίνεται από 6 σειρές προσφυγικών τοποθετημένες παράλληλα π.χ. στην Αλεξάνδρας, μεγάλο οδικό άξονα να κρατήσεις το ένα.

Και για το Βερολίνο όμως ισχύουν τα ίδια. Την πόλη την έχω μελετήσει, επισκεφτεί, περπατήσει, όπως και πολλοί από εσάς. Η Γερμανία είχε ανάγκη από μια νέα ταυτότητα. Και από νέα σύμβολα. Εκεί μπαίνει η Potsdamer Platz, ο νέος θόλος του Reichstag κλπ. Εξ ου και η νέα μνημειακότητα. Στην περίπτωση της Potsdamer πρόκειται για πολεοδομική επέμβαση τύπου ένεση. Πάμε και με μια ξεκάθαρη κίνηση αλλάζουμε το τοπίο. Το αλλάζουμε αποφασιστικά σημαίνει ότι δεν χτίζουμε πότε ένα κτίριο σε ένα οικόπεδο και πότε(σε λίγα χρόνια) ένα άλλο, λίγο διαφορετικό σε ύψος ή κάτι πιο ανθρώπινα πολύπλοκο. Τα κτίρια χτίστηκαν όλα μαζί, με παρόμοια αρχιτεκτονική γλώσσα (οι κριτικοί θα το λέγανε high tech πιθανώς). Ζητήματα που ανακύπτουν: διακρίνεται άγχος για την νέα εικόνα της πόλης (λογικό, τέτοια ώρα τέτοια λόγια), ακόμη τίποτα δεν θυμίζει την ζωντανή αφομοιωμένη από την κοινωνία Potsdamer πριν τον πόλεμο, με μαγαζιά, γραφεία όλα -ανθρώπινα και μέσα από τη ζωή- ανακατεμένα. Εδώ οι χρήσεις γης είναι ξεκάθαρα διαχωρισμένες, πάνω στον υπολογιστή, οι Βερολινέζοι μπορεί να θαυμάζουν τα νέα κτίρια σχεδιαστικά αλλά δεν έχουν κάνει (ακόμη) blend in με την πόλη. Κάποιος νιώθει ότι περπατά σε μακέτα κλίμα-

κας !! ή κάνει το ανθρωπάκι στο animation του αρχιτέκτονα/πολεοδόμου. Θέμα χρόνου; Ίσως. Δεν είμαι τόσο σίγουρη. Οι επεμβάσεις τύπου «επεμβαίνω με τη μια σε μια τεράστια έκταση και τη γεμίζω απ' άκρη σε άκρη» πιο πολύ θυμίζουν θεματικό πάρκο (με γραφεία, ξενοκτάδικα, μαγαζιά δεν κολλάω εκεί, θεματικό πάρκο όμως). Η P.P. είναι το σύμβολο όμως της ενότητας της νέας χώρας, της οικονομικής και πολιτικής δύναμης της Γερμανίας.

Ξεφεύγοντας από το δημόσιο κτίριο θα ήθελα να καταλάβω αν βρίσκετε ΔΙΑΦΟΡΑ στο πως κρίνετε ένα δημόσιο κτίριο από μια κατοικία ας πούμε.

Επίσης δεν παρατήρησα ελληνική αρχιτεκτονική στα σχόλια, εκτός από την ανώνυμη (τύπου παραδοσιακού οικισμού, νεοκλασικά αγνώστου πατρός, μοναστήρια, όλα τους υπέροχα συμφωνώ). Θα μπορούσα να παραθέσω πέντε φορές τόσα και πάλι να μην τελειώνω με τίποτα.

Αντ' αυτού να δείξω δυο κατοικίες στην Ελλάδα διαφορετικών χρονικών περιόδων που θαυμάζω:

- Οικία Λαναρά στην Ανάβυσσο του Νίκου Βαλασαμάκη (μην την ψάχνετε, της έχουν αλλάξει τα πέταλα σήμερα και είναι αγνώριστη).
- Σπίτι στο Π. Ψυχικό της Ζωής Σαμούρκα (και όμως είναι καλύτερο από κοντά!).

Κάτι ακόμη: για το μουσείο περί Μικρασιατικών δεν ξέρω. Το πιο κοντινό που μπορώ να παραθέσω είναι το γεγονός πως σε πρόσφατο αρχιτεκτονικό διαγωνισμό κέρδισε η ομάδα anaporphosis το νέο μουσείο του Ιδρύματος Μείζονος Ελληνισμού. Ο κάθε αρχιτέκτονας θα σου πει πως αν το έκανε αυτός θα έκανε κάτι άλλο μα αυτό δεν αποτελεί είδηση. Ένα είναι σίγουρο: είναι μια σπάνια πρόταση για τα ελληνικά δεδομένα. Στα προσεχώς λοιπόν. Estarian που θες καμπύλες εδώ θα χορτάσεις!).

Τέλος, S G και Estarian ευχαριστώ για τις αναφορές σας στο post μου στα blog σας κυρίως γιατί δεν περιοριστήκατε σε ένα «δείτε και αυτό» αλλά γιατί όντως πάτε την κουβέντα ένα βήμα παραπέρα.

At 7/14/2005, S G said...

Λοιπόν αυτός ο Βαλασαμάκης πάει να γίνει ο αγαπημένος μου Έλληνας αρχιτέκτονας...

Το κτίριο του ΙΜΕ το 'χω δει και μου αρέσει πολύ. Να δούμε πως θα γίνει στην πράξη (που συχνά είναι η μέρα με την νύχτα).

Κατά τα αλλά δύσκολο να αναφερθούμε σε Έλληνες αρχιτέκτονες, γιατί δεν πολυυπάρχουν. Ξέρω ότι δεν φταίτε εσείς, αλλά με πιάνει κόμπλεξ όταν βλέπω τι άτομα έχει βγάλει π.χ. η Ισπανία τα τελευταία χρονιά...

At 7/14/2005, Estarian said...

Αλλά να, ορίστε ωραίο παράδειγμα που έδωσες Εύη, αυτό το σπίτι στο Παλαιό Ψυχικό. Ναι μεν είναι μόνο μερικά ορθογώνια παραλληλόγραμμα, αλλά δεν σου δίνει την αίσθηση του κουτιού. Δεν με πνίγει. Αυτό μάλιστα.

(και άμα το είχα εγώ, θα του έβαζα μια ωραία θολωτή σκεπή, μια καλαμωτή μπροστά, μερικούς κίονες, και ένα σιντριβάνι με το κλασικό πιτσιρίκι στον κήπο) (κοιτάτε τώρα πως θα πάρουν οι αρχιτέκτονες σιδερόβεργκες και θα με κυνηγάνε).